

Aristotelški *topos* (‘mesto’, ‘kraj’) je argumentativna shema, ki dialektiku ali retoriku omogoča konstrukcijo argumenta za dani sklep; filozof jih vidi kot (temeljne) sestavine entimemov. Rabo izrazov *topoi* (*koinoi*) ali *loci communes*, kot so jih poznali Rimljani, lahko zasledujemo vse do najzgodnejših retorjev (večinoma jih imenujejo *sofisti*), kot sta Protagoras in Gorgias. Kot v analizi najstarejšega antičnega priročnika, Anaksimenov *Retorike za Aleksandra*, ugotavlja Janja Žmavc,¹¹ so sofistom *topoi* predstavljali argumentativni koncept, ki verjetno ni imel enotne oblike, saj so ga v kontekstu njegove retorične funkcije (t. j. kot sredstvo prepričevanja) retorji poljubno združevali z drugimi retoričnimi strategijami. Toda medtem ko so v zgodnji retoriki *topos* vsekakor razumeli kot *gotov vzorec ali formulo*, vnaprej pripravljen argument, ki ga je mogoče uporabiti na določeni stopnji govora (da bi ustvaril določen učinek ali še pomembneje, da bi upravičil določen sklep) – pojmovanje, ki je prevladalo tudi z renesanso – pa velja za večino Aristotelovih *topoi*, da so to *splošna navodila*, ki omogočajo izpeljavo sklepa določene *oblike* (ne vsebine) iz premis določene *oblike* (ne vsebine). Prav zato smo poudarili, da je velika zmeta precej razširjeno prepričanje o tem, kako so Aristotelovi *topoi* mesta, kjer je mogoče najti *vnaprej pripravljene* argumente.

Če si ogledamo seznam Aristotelovih *topoi koinoi* ali skupne *topike*:

¹¹ J. Žmavc, Ethos and pathos in Anaximenes' Rhetoric to Alexander: a conflation of rhetorical and argumentative concepts, v: F. H. van Eemeren, D. C. Williams, I. Ž. Žagar (ur.), *Understanding argumentation: work in progress*, Amsterdam 2008, 168–169.